

Tillægsbetænkning afgivet af Retsudvalget den 31. maj 2007

Tillægsbetænkning

over

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v.

(Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.)
[af justitsministeren (Lene Espersen)]

1. Ændringsforslag

Der er af justitsministeren stillet 1 ændringsforslag til lovforslaget.

2. Udvalgsarbejdet

Lovforslaget blev fremsat den 28. februar 2007 og var til 1. behandling den 22. marts 2007. Lovforslaget blev efter 1. behandling henvist til behandling i Retsudvalget. Udvalget afgav betænkning den 3. maj 2007. Lovforslaget var til 2. behandling den 22. maj 2007, hvorefter det blev henvist til fornyet behandling i Retsudvalget.

Dispensation fra § 8 a, stk. 2, i Folketingets forretningsorden

Udvalget anmoder om, at Folketinget dispenserer fra reglen i forretningsordenen om, at 3. behandling først må finde sted 2 dage efter, at tillægsbetænkningen er omdelt.

Sammenhæng med lovforslag nr. L 165

Lovforslaget skal ses i sammenhæng med forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) (lovforslag nr. L 165).

Møder

Udvalget har, efter at lovforslaget blev henvist til fornyet udvalgsbehandling, behandlet dette i 2 møder.

Skriftlige henvendelser

Udvalget har under den fornyede behandling af lovforslaget modtaget skriftlige henvendelser fra:
Advokatfirmaet Elmer & Partnere,
Forsikring & Pension og
Fælles Fagligt Forbund.

Justitsministeren har over for udvalget kommenteret de skriftlige henvendelser til udvalget.

Deputation

Endvidere har advokatfirmaet Elmer & Partnere mundtligt over for udvalget redegjort for sin holdning til lovforslaget.

Spørgsmål

Udvalget har under den fornyede behandling af lovforslaget stillet 4 spørgsmål til justitsministeren til skriftlig besvarelse, som denne har besvaret.

Samråd

Udvalget har stillet 1 samrådsspørgsmål til justitsministeren til mundtlig besvarelse. Ministeren har besvaret spørgsmålet i et samråd med udvalget den 24. maj 2007. Ministeren har efterfølgende sendt udvalget det talepapir, der lå til grund for ministerens besvarelse af spørgsmålet.

3. Indstillinger og politiske bemærkninger

Udvalget konstaterer med tilfredshed, at Justitsministeriet vil være indstillet på at afgive en redegørelse om de foreslåede forældelsesreglers betydning i arbejdsskadesager, når reglerne har været i kraft så længe, at virkningerne af reglerne kan vurderes.

Et *flertal* i udvalget (udvalget med undtagelse af EL) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* i udvalget (EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme for det stillede ændringsforslag.

Enhedslisten stemmer imod lovforslag nr. L 165 og nr. L 166.

De nye forældelsesregler kan få alvorlige konsekvenser for mennesker, der kommer til skade på arbejde. I arbejdsskadesager har der indtil vedtagelsen af disse forslag ikke været en kort forældelsesfrist, men udelukkende en lang frist på 20 år. Denne frist bliver reelt med forslaget nedsat til 5 år. Det er logik for burhøns, at en sådan kortere frist vil få betydning. Det er jo et faktum, at arbejdsskadesager meget tit har en særlig karakter. For det første bliver de som udgangspunkt behandlet af offentlige myndigheder: Arbejdsskadesstyrelsen og Ankestyrelsen. For det andet behandles en række sager også ved domstolene. Det drejer sig om sager, hvor arbejdsgiveren kan pålægges et direkte ansvar og dermed forpligtes til at betale erstatning efter erstatningsansvarsloven.

Sagerne bliver yderligere kompliceret af en række faktorer. For det første kan der ikke gives erstatning for svie og smerte og tabt arbejdsfortjeneste efter arbejdsskadeloven, men kun efter erstatningsansvarsloven. For det andet er erstatningsniveauet, når det handler om men og erhvervsevnetab, i arbejdsskadeloven generelt lavt, hvorfor der nogle gange vil være basis for at videreføre en vunden sag ved domstolene med de såkaldte differencekrav. For det tredje er mulighederne for rent faktisk at få erstatning for en arbejdsskade i en række sager uklare. Det gælder ikke mindst erhvervssygdomme og i særdeleshed sager om skader på bevægeapparatet.

Endelig er der det særlige forhold i arbejdsskadesager, at skadeforvolderen er arbejdsgiver for den skadelidte. Det betyder, at skadelidte i nogle sager kan være tvunget til at tage hensyn til mulighederne for fremtidig beskæftigelse med i overvejelserne om et sagsanlæg eller ej.

Disse forhold begrundes i sig selv en væsentlig længere forældelsesfrist end 5 år.

For at det ikke skal være løgn, er det fuldstændig uklart, hvor omfattende forringelserne for de arbejdsskadedes muligheder for at føre erstatningssager bliver på grund af lovforslagene. Der er lagt op til et utal af fortolkningsmuligheder, når loven skal omsættes til praksis. Under udvalgsbehandlingen har førende arbejdsskadeadvokater kritiseret lovforslagene, og på trods af de stillede ændringsforslag er kritikken på ingen måde tilbagevist.

Til illustration fremgår det af ministerens besvarelse af L 165 – spørgsmål 38, at Højesterets underkendelse af en administrativt indført 5-års-forældelsesfrist i 1999 førte til 998 genoptagne sager,

hvoraf de 345 gav erstatning til de skadelidte. Om den aktuelle 5-års-frist vil have lige så omfattende konsekvenser, kan hverken be- eller afkræftes.

Kort sagt findes der ingen fornuftig begrundelse for at indføre en 5-års-forældelsesfrist i arbejdsskadesager, hvorimod der er mange gode grunde til at lade være.

Enhedslisten støtter det stillede ændringsforslag til L 166, som trods alt forbedrer mulighederne for de arbejdsskadede i forhold til det oprindelige forslag. Hvor det oprindelige forslag generelt opererede med en 3-års-forældelsesfrist, betyder ændringerne, at den i arbejdsskadesager bliver 5 år. Det ændrer dog ikke ved det faktum, at forældelsesfristen forkortes fra de nuværende 20 år. Det må siges at være 4 skridt baglæns og et skridt frem. Samtidig betyder ændringsforslaget, at fristen kan forlænges med 3 år i stedet for det oprindelige 1 år. Det vil have betydning i sager, der først køres gennem Arbejdsskadesstyrelsen og Ankestyrelsen og derefter rejses ved domstolene. Men også her er det kun tale om en delvis genopretning af skaderne i det oprindelige forslag.

Endelig skal det fremhæves, at præciseringen i ændringsforslaget og bemærkningerne hertil af, fra hvilken dag forældelsesfristen skal regnes, også er et fremskridt i forhold til det oprindelige forslag. Men det betyder overhovedet ikke en hug- og stikfast sikring mod, at arbejdsskadede helt uforskyldt kan blive ramt af forældelsesfristen.

Siumut, Tjóðveldisflokkurin, Fólkaflokkurin og Inuit Ataqatigiit var på tidspunktet for tillægsbetænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i tillægsbetænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i tillægsbetænkningen.

4. Ændringsforslag med bemærkninger

Æ n d r i n g s f o r s l a g

Af *justitsministeren*, tiltrådt af *udvalget*:

Til § 21

1) Før nr. 1 indsættes som nye numre:

»01. Overskriften til *kapitel 7* affattes således:

»Anmeldelse, sagsbehandling og forældelse.«

02. § 36, *stk. 2*, affattes således:

»*Stk. 2*. Krav efter loven eller mod arbejdsgiveren på erstatning eller godtgørelse i anledning af en arbejdsskade, jf. § 5, forældes efter reglerne i forældelsesloven, jf. dog *stk. 3-5*.«

03. I § 36 indsættes som *stk. 3-5*:

»*Stk. 3*. Fristen efter forældelseslovens § 3, *stk. 1*, er 5 år for krav som nævnt i *stk. 2*. Denne forældelsesfrist regnes først fra den dag, da fordringshaveren blev bekendt med fordringen og skyldneren, eller fra den dag, da fordringshaverens manglende kendskab kan tilregnes denne som groft uagtsomt.

Stk. 4. Er en arbejdsskade anmeldt inden forældelsesfristens udløb, indtræder forældelse af krav efter loven tidligst 3 år efter, at Arbejdsskadestyrelsen eller den, der efter regler fastsat i medfør af §

15, stk. 6, eller § 35, stk. 3, træffer afgørelse eller tager stilling, har givet meddelelse om sin afgørelse eller stillingtagen. Indbringes sagen for Ankestyrelsen inden for de i § 44, stk. 3, fastsatte frister, regnes fristen på 3 år fra meddelelsen om Ankestyrelsens afgørelse. Det samme gælder, når Ankestyrelsen behandler sagen, selv om klagefristerne er overskredet, jf. § 44, stk. 4.

Stk. 5. Stk. 3 og forældelseslovens § 3, stk. 1 og 2, finder ikke anvendelse på krav på erstatning eller godtgørelse i sager omfattet af § 41, stk. 2. Det samme gælder ved genoptagelse på andet grundlag end §§ 41-43.««

[Regler om forældelse af krav i anledning af arbejdsskader]

B e m æ r k n i n g e r

Til nr. 1

Efter den gældende § 36, stk. 2, i arbejdsskadesikringsloven bortfalder tilskadekomnes eller efterlades krav 5 år efter arbejdsskadens indtræden, hvis sagen ikke kan behandles på grund af forhold, der kan henføres til tilskadekomne eller efterladede, herunder passivitet. Bestemmelsen, der kun er blevet anvendt i få sager, foreslås ophævet som en konsekvens af, at der foreslås indført en 5-årig forældelsesfrist. Det indebærer en forbedring af tilskadekomnes retsstilling i forhold til i dag, idet den gældende 5-årige frist regnes fra arbejdsskadens indtræden uden mulighed for suspension, mens den 5-årige forældelsesfrist, der foreslås indført, ligeledes regnes fra skadens indtræden, men desuden suspenderes i visse tilfælde, jf. nedenfor.

Ved nyaffattelsen af § 36, stk. 2, foreslås det præciseret i arbejdsskadesikringsloven, at den foreslåede forældelseslov som udgangspunkt vil finde anvendelse på arbejdsskadekrav. Det foreslås samtidig, at dette udgangspunkt fraviges på visse punkter, jf. forslaget til § 36, stk. 3-5.

Henset til arbejdsskadeområdets særlige karakter foreslås i stk. 3 og 4 dels en særlig lang forældelsesfrist for krav på erstatning eller godtgørelse i anledning af arbejdsskader, dels en ændret udformning af den såkaldte suspensionsregel i forældelseslovens § 3, stk. 2, dels en særlig lang tillægsfrist, for så vidt angår krav efter arbejdsskadesikringsloven, når en sag har været behandlet af arbejdsskademyndighederne.

Det foreslås for det første, at forældelseslovens »korte« forældelsesfrist, for så vidt angår krav efter arbejdsskadesikringsloven og eventuelt mod arbejdsgiveren på erstatning eller godtgørelse i anledning af en arbejdsskade, skal være 5 år (i stedet for 3 år), jf. forslaget til § 36, stk. 3. Bestemmelsen omfatter alene arbejdsskader, som er omfattet af definitionen i arbejdsskadesikringslovens § 5.

Det foreslås for det andet, at denne 5-årige forældelsesfrist suspenderes, hvis den tilskadekomne eller dennes efterladede er ubekendt med fordringen eller skyldneren, og at fristen i disse tilfælde først begynder at løbe fra den dag, da fordringshaveren fik kendskab til fordringen og skyldneren, eller fra den dag, da fordringshaverens manglende kendskab kan tilregnes denne som groft uagtsomt. Formålet hermed er at slå fast, at der på arbejdsskadeområdet vil være et meget snævert anvendelsesområde for den tilskadekomnes »burde vide« – sammenlign her med den foreslåede almindelige suspensionsregel i forældelseslovens § 3, stk. 2. I arbejdsskadesager vil forældelsesfristen bl.a. som altovervejende hovedregel først kunne begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor en læge giver den tilskadekomne oplysninger, som medfører, at lægen har pligt til at indberette sagen til Arbejdsskadestyrelsen, jf. § 1 i bekendtgørelse nr. 950 af 26. november 2003, medmindre der er tale om skader, der indtræder umiddelbart i direkte forbindelse med en arbejdsulykke. Adskillige sygdomme kan skyldes skadelige påvirkninger, der findes både i og uden for den tilskadekomnes ar-

bejdsmiljø, og det vil generelt heller ikke kunne kræves, at den tilskadekomne eller de efterladte skal have kendskab til, hvilke sygdomme der eventuelt er eller kan være arbejdsbetingede.

Forældelsesfristen for de enkelte tabsposter vil kunne løbe fra forskellige tidspunkter, afhængigt af de konkrete helbredsmæssige og erhvervmæssige forhold.

F.eks. vil forældelsesfristen for et krav på erstatning for tab af erhvervsevne tidligst kunne regnes fra det tidspunkt, hvor de helbredsmæssige og erhvervmæssige forhold er så afklarede, at det kan konstateres, at den tilskadekomne har pådraget sig en varig nedsættelse af erhvervsevnen, og det gælder, uanset hvornår en læge har indberettet sagen til Arbejdsskadestyrelsen. Forældelsesfristen for krav på godtgørelse for varigt men vil tidligst kunne regnes fra det tidspunkt, hvor de helbredsmæssige forhold er så afklarede, at den tilskadekomne er i stand til at opføre et krav.

I et tænkt forløb, hvor en person f.eks. mærker et knæk i ryggen i forbindelse med et tungt løft på arbejdet og i den første tid herefter fortsætter med sit job, men hvor helbredstilstanden på grund af rygska-den efter nogle år udvikler sig sådan, at den pågældende må ophøre med at arbejde, vil forældelsesfristen for kravet på erstatning for varigt tab af erhvervsevne først begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor det konstateres, at den tilskadekomne må ophøre med at arbejde.

For det tredje foreslås, at tillægsfristen ved foreløbig afbrydelse af forældelsen skal være 3 år (i stedet for 1 år), når en sag har været behandlet af arbejdsskademyndighederne, jf. forslaget til § 36, stk. 4. Det foreslås således, at forældelse tidligst indtræder 3 år efter, at Arbejdsskadestyrelsen har givet meddelelse om sin afgørelse, når arbejdsskaden er anmeldt inden forældelsesfristens udløb. Hvis det drejer sig om et forsikrings-selskabs stillingtagen, f.eks. fordi skaden alene medfører betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler, indtræder forældelse tidligst 3 år efter, at forsikrings-selskabet har givet meddelelse om sin stillingtagen. Hvis forsikrings-selskabets stillingtagen indbringes for Arbejdsskadestyrelsen, regnes tillægsfristen fra Arbejdsskadestyrelsens afgørelse. Indbringes Arbejdsskadestyrelsens afgørelse for Ankestyrelsen inden for de i arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 3, fastsatte frister, regnes fristen på 3 år fra meddelelsen om Ankestyrelsens afgørelse. Det samme gælder, når Ankestyrelsen behandler sagen, selv om klagefristerne er overskredet, jf. arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 4. Hvis Ankestyrelsen afviser klagen, fordi klagefristerne er overskredet og der ikke er grundlag for at se bort fra overskridelsen, regnes tillægsfristen fra Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Bestemmelsen i § 36, stk. 4, omfatter krav efter arbejdsskadesikringsloven, men i modsætning til § 36, stk. 3, ikke krav på f.eks. erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte. Det skal ses i sammenhæng med, at sådanne tabsposter ikke kan behandles af arbejdsskademyndighederne. Det samme gælder krav på supplerende godtgørelse for varigt men og supplerende erstatning for tab af erhvervsevne (»differencekrav«). Sådanne krav, der rejses efter almindelige erstatningsretlige regler, kan efter retspraksis først rejses, når spørgsmålet om krav efter arbejdsskadesikringsloven er afgjort. Det følger af § 14 i forslaget til ny forældelseslov (L 165), at hvis fordringshaveren har været afskåret fra at afbryde forældelse på grund af en hindring, som ikke beror på fordringshaverens forhold, indtræder forældelse tidligst 1 år efter hindringens ophør. Denne bestemmelse vil i givet fald finde anvendelse på differencekrav.

Endelig indebærer forslaget til § 36, stk. 5, at forældelseslovens »korte« 3-årige (efter ændringsforslaget 5-årige) frist ikke vil finde anvendelse i to tilfælde: dels hvor en sag om erstatning kan genoptages, fordi den pågældende sygdom efterfølgende er blevet optaget på fortegnelsen over erhvervs-sygdomme, jf. arbejdsskadesikringslovens § 41, stk. 2, dels hvor en sag genoptages på andet grundlag end arbejdsskadesikringslovens §§ 41-43. Den sidstnævnte kategori angår tilfælde, hvor sager genoptages på almindelig forvaltningsretligt grundlag i anledning af, at myndighederne har ændret deres praksis. Arbejdsskadestyrelsen har således genoptaget sager i tilfælde, hvor arbejdsskademyndighedernes praksis er blevet underkendt ved domstolene.

Den foreslåede ændring berører ikke spørgsmålet om, i hvilke tilfælde der kan ske genoptagelse af arbejdsskadesager.

Baggrunden for forslaget til § 36, stk. 5, er, at Beskæftigelsesministeriet har anført, at man finder det hensigtsmæssigt, at det sikres, at der i de nævnte to særlige tilfældegrupper fortsat vil gælde en særlig lang frist for at søge sagen genoptaget. Forslaget vil medføre, at krav i anledning af skader, hvor den skadevoldende handling er ophørt for mindre end 30 år siden, vil kunne genoptages i de omhandlede tilfælde. Dette er en forlængelse i forhold til den gældende frist på 20 år.

En tilsvarende bestemmelse vedrørende tilfælde, hvor myndighedernes praksis ændres, gælder og vil efter lovforslaget fortsat gælde for krav på skatteområdet, jf. skatteforvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 7, og § 32, stk. 1, nr. 1, og lovforslagets § 37, nr. 4 (forslag til skatteforvaltningslovens § 34 a, stk. 4).

Hvis ændringsforslaget vedtages, vil forslaget til ny forældelseslov (L 165) navnlig medføre følgende ændringer for de tilskadekomne på arbejdsskadeområdet:

Lovforslaget om en ny forældelseslov med de ændringer, som følger af ændringsforslaget, vil medføre, at der på arbejdsskadeområdet dels kommer til at gælde en 5-årig forældelsesfrist, der regnes fra skadens indtræden, men som suspenderes, så længe tilskadekomne ikke har kendskab til fordringen eller skyldneren og dette ikke skyldes grov uagtsomhed, dels kommer til at gælde en absolut 30-årig forældelsesfrist, som regnes fra den skadevoldende handling ophør.

I dag gælder alene den 20-årige forældelsesfrist efter Danske Lov. Denne frist kan ligesom den foreslåede 30-års-frist ikke suspenderes og løber fra den skadevoldende handling ophør.

Arbejdsskadesikringslovens særlige regler om anmeldelsesfrister over for arbejdsskademyndighederne berøres ikke af lovforslaget. Med forbehold for disse regler betyder lovforslaget i praksis, at f.eks. en person, som 21 år efter at være ophørt med et farligt arbejde bliver syg som følge af arbejdet, i modsætning til i dag vil kunne fremsætte krav om erstatning m.v. inden for 5 år fra sygdommens opståen. Dette er en klar forbedring i forhold til i dag, og lovforslaget vil altså være til gavn for dem, der bliver ramt af sygdomme, som er meget længe om at udvikle sig. Omvendt vil reglerne blive skærpet f.eks. for den, som forholder sig passiv i mere end 5 år efter at have fået kendskab til, at vedkommende er blevet syg som følge af arbejdet. Denne skærpelse vil på den anden side i mange tilfælde i virkeligheden være en fordel for tilskadekomne, idet en hurtigere afklaring af sagen alt andet lige vil øge mulighederne for, at afgørelsen træffes på et bevismæssigt sikkert grundlag.

For så vidt angår genoptagelse af sagen ved arbejdsskademyndighederne, vil lovforslaget med de foreslåede ændringer ikke medføre forringelser af betydning i forhold til gældende ret, men derimod den forbedring, at de sager, der er omfattet af ændringsforslaget, fremover vil kunne genoptages i op til 30 år i stedet for som i dag i op til 20 år.

For så vidt angår indbringelse af arbejdsskademyndighedernes afgørelse for domstolene, vil forslaget om en tillægsfrist på 3 år betyde, at der altid vil være mindst 3 år til at overveje, om man vil indbringe afgørelsen for domstolene. I dag gælder alene den 20-årige forældelsesfrist også i denne relation, men 3 år bør være nok til at vurdere en afgørelse fra arbejdsskademyndighederne, og som ovenfor nævnt er det ikke nødvendigvis til tilskadekomnes fordel at vente meget længe med at anlægge sag. Fremkommer der væsentlige nye faktiske oplysninger, vil der desuden være mulighed for at få sagen genoptaget efter arbejdsskadesikringslovens regler herom.

Birthe Rønn Hornbech (V) Michael Aastrup Jensen (V) Karsten Nonbo (V) Søren Pind (V)
Peter Skaarup (DF) fmd. Kim Christiansen (DF) Hans Kristian Skibby (DF) Tom Behnke (KF)
Allan Niebuhr (KF) Simon Pihl Sørensen (S) Per Kaalund (S) Lissa Mathiasen (S)
Frode Sørensen (S) Elisabeth Arnold (RV) Simon Emil Ammitzbøll (RV)
Anne Baastrup (SF) nfmd. Line Barfod (EL)

Siumut, Tjóðveldisflokkurin, Fólkaflokkurin og Inuit Ataqatigiit havde ikke medlemmer i udvalget.

Folketingets sammensætning

Venstre, Danmarks Liberale Parti (V)	51	Enhedslisten (EL)	6
Socialdemokratiet (S)	47	Siumut (SIU)	1
Dansk Folkeparti (DF)	23	Tjóðveldisflokkurin (TF)	1
Det Konservative Folkeparti (KF)	18	Fólkaflokkurin (FF)	1
Det Radikale Venstre (RV)	16	Inuit Ataqatigiit (IA)	1
Socialistisk Folkeparti (SF)	11	Uden for folketingsgrupperne (UFG)	3

Oversigt over bilag vedrørende L 166 efter betækningsafgivelsen

Bilagsnr.	Titel
6	Henvendelse af 11/5-07 fra Forsikring & Pension
7	Betænkning afgivet 3/5-07
8	Kopi af brev fra advokat Torben Buur til justitsministeren og ministerens kommentar hertil
9	Henvendelse af 14/5-07 fra advokatfirmaet Elmer & Partnere
11	Henvendelse af 23/5-07 fra 3F, Fælles Fagligt Forbund
12	Henvendelse af 23/5-07 fra advokatfirmaet Elmer & Partnere
13	Ændringsforslag fra justitsministeren
14	2. udkast til tillægsbetænkning
15	Kopi af brev fra DSB S-tog a/s til Justitsministeriet
16	Kopi af svar på L 165 – spm. 28 vedrørende ministerens talepapir fra samrådet 24/5-07, jf. L 165 – samrådsspm. A
17	Ændringsforslag fra justitsministeren

Oversigt over spørgsmål og svar vedrørende L 166 efter betækningsafgivelsen

Spm.nr.	Titel
3	Spm. om kommentar til henvendelsen af 11/5-07 fra Forsikring & Pension, til justitsministeren, og ministerens svar herpå
4	Spm. om kommentar til henvendelsen af 14/5-07 fra advokatfirmaet Elmer & Partnere, til justitsministeren, og ministerens svar herpå
5	Spm. om kommentar til henvendelsen af 23/5-07 fra 3F, Fælles Fagligt Forbund, til justitsministeren, og ministerens svar herpå
6	Spm. om kommentar til henvendelsen af 23/5-07 fra advokatfirmaet Elmer & Partnere, til justitsministeren, og ministerens svar herpå

Oversigt over samrådsspørgsmål vedrørende L 166 efter betækningsafgivelsen

Samråds- spm.nr.	Titel
A	Samrådsspm. om en uddybelse af besvarelsen af spørgsmål 4 om henvendelsen fra advokatfirmaet Elmer & Partnere vedrørende arbejds-skader, til justitsministeren